

Korhøjelse af Bevillingen med 10,000 Kr. Saa vidt en saadan Beregning kan gøres tilnærmelsesvis, er den gjort, og man er kommen til det Resultat, at med den her foreslaaede større Understøttelse vil man, naar der ikke gives Understøttelser til den første, den laveste Klasse — hvad der stemmer med de Hensstillinger, der ere gjorte til Ministeriet fra Seminariernes Side — kunne komme til at støtte omtrent det samme Antal, som nu støttes, nemlig mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ af Elevantallet; og det tror jeg er tilstrækkeligt. Jeg skal til Sammenligning hermed bemærke med Hensyn til de studerende ved Universitetet, at der viser det sig — jeg kan huske det fra tidligere Udregninger, jeg har gjort —, at det er Tredjedelen af de aarlig udstrebnede studerende, som er trængende, det vil sige, som søger Stipendier; det er langt fra alle, som faa dem, men Tredjedelen af dem er trængende. Man vil altsaa ved at blive staaende ved Understøttelsen paa 40,000 Kr., som her er foreslaaget til Seminaristerne, opnaa, at et ikke lidet større Procentantal Seminarister end studerende understøttes. Ganske vist oppejes dette paa den anden Side derved, at Understøttelserne for de studerende ere større kvantitativt end for Seminaristerne; men dette har for en stor Del sin Forklaring deri, at de studerende tvinger man jo til at gaa til Hovedstaden, til det dyre Sted, medens det samme ikke er Tilfældet med Seminaristerne. For det andet er jeg noget ængstelig ved at forhøje Beløbet ud over, hvad jeg med Sikkerhed tør anse for nødvendigt for paa forbedret Maade at naa det samme Maal, som man tidligere har naaet; jeg er betænkelig ved at gaa ud over denne Grænse, fordi man altid bør iagttage, at man ikke løkker de unge Mennesker ind paa denne Bane, og fordi jeg ikke tror paa, at det vil vise sig, at der uden et saadant Løffemiddel let skulde indtræde Mangel paa Lærere; skulde Erfaringen imidlertid i Tidens Løb vise noget andet, er det dog et af de Punkter, der lettest kan ordnes ved en Forøgelse af Summen paa Finansloven. — Det andet Punkt under Nr. 17, om Fordelingen, har jeg dernæst det at indvende imod, at naar det fastsættes obligatorisk, at dette Beløb skal fordeles mellem Statsseminarierne og de anerkendte private Seminarier i Forhold til deres Elevantal, da vil Fordelingen ikke komme til at passe, thi det er ikke i Forhold til Elevantallet, Fordelingen virkelig skal finde Sted, men i Forhold til Antallet af de trængende Elever; og det har Erfaringen særlig ved de kvindelige Seminarister vist, at der er Forstel i Antallet af dem, der stønnes at være træn-

gende, i et Seminarium og i et andet Seminarium, og at man derfor ikke uden videre kan tilstaa Beløbet efter det virkelige Elevantal. Den Fordeling, der hidtil har fundet Sted fra Ministeriets Side paa Basis af Reglen: Halvdelen til de mandlige og Halvdelen til de kvindelige Seminarister, og af Halvdelen til de mandlige igen — thi det er jo kun for dem, vi have Statsseminarier for Tiden — Halvdelen til Statsseminarierne og Halvdelen til de private Seminarier, tror jeg virkelig har svaret til og fyldestgjort Retfærdighedens og Billighedens Fordringer. I det mindste maa jeg antage det, fordi denne Fordeling altid har været baseret paa de fremkomne Indstillinger, og fordi man paa dette Grundlag har kunnet fyldestgøre alle rimelige og virkelig begrundede Krav, derfor tror jeg heller ikke, at der er en Grund til at paalægge Ministeriet en anden Ordning. — Nr. 18 tiltræder jeg i det hele; det er jo en Hovedbestemmelse, og jeg fortaar den ganske paa samme Maade som det ærede Medlem, at nemlig Meningen med Bestemmelsen om, at der ydes vedkommende et reutfrit og uopsigeligt Laan, er at yde ham en Gave, det vil sige til Substitutionen og ikke til Personen; og derfor, dersom Personen hæver Substitutionen, maa Beløbet tilbagebetales; thi det er ikke en Gave til ham som Privatmand eller Eufeltmand.

Jeg kan altsaa tiltræde og anbefale alle af hele Udvalget stillede Ændringsforslag, men maa fravaade Vedtagelsen af Ændringsforslaget under Nr. 17.

Th. Nielsen: Da Tiden er saa langt fremrykket, antager jeg at handle i Tingets Interesse ved foreløbig ved denne Behandling at holde tilbage, hvad jeg har at sige. Jeg er jo ikke derved afskaaren fra ved senere Forhandlinger at kunne indpødegaa enkelte af de Punkter, der ere fremsførte fra den højtærede Minister.

Da ingen yderligere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Afstemningen falder jo meget let. Saaledes som Forhandlingerne ere førte og navnlig efter den Erklæring, den højtærede Minister har afgivet, er der slet ikke Grund til formelig Afstemning over noget andet Ændringsforslag end Mindretallets under Nr. 17. De øvrige Ændringsforslag ville derfor kunne vedtages uden formelig Afstemning.